

VINOVATĂ DE IUBIRE

Rolea Nicolae

Vinovată de iubire

Te-am găsit în toate fără niciun viciu,
Te-am cules din floare zilnic și viori,
Cum se face, doamnă, că ești de serviciu
Să-mi pui curcubeul vesel după ploii?

Te-am zărit în floarea plină de iubire
Și zâmbeai ferice pe sub zarea grea
Strălucind prin raze, lunecând subțire,
Ți-ai luat menirea: să fii steaua mea.

Te-am cules din nuferi și printre suspine
Ți-am făcut în suflet cuib de rândunea
Și când trandafirii vin zâmbind la mine
Cum de stai departe? Mai poți rezista?

Te-am sădit în carte, magică poveste,
Și printre prințese tu ești mai presus.
De piere iubirea, luna-n ceruri este
Un gândac de aur alergând pe sus.

Prin tăceri profunde, iar înalt spre tine
Gândul feciorelnic presărat cu flori:
Îmi doresc, frumoaso, când Ajunul vine,
Să mă iei acasă peste... sărbători.

Pune-mă în curte, chiar lângă porțiță,
Aruncă pe mine hainele de nea
Și când satul doarme, veselă domniță,
Aburește-mi gura cu suflarea ta.

Ochiul meu îngheață, ochiul tău mă frige
Când mă pierd în cerul din privirea ta,
Iar în trupu-mi fraged, mătura înfige
Perforând mantaua fulgului de nea.

Nu-mi pune pe creștet crăcioara spartă,
Buzele-mi cu morcov... nu le colora,
Dar în miezul nopții fă-ți spre mine haltă:
Setea să-mi astâmperi din fântâna ta.

Și când primăvara va sosi pe dealuri

Înflorind prin crânguri ochi de toporași,
Ca om de zăpadă, fără idealuri,
Soarelui ofrandă, te rog... să mă lași.

Suliți de lumină vor pătrunde-n pântec,
Ochii de cărbune jalnic vor pica...
Și din astă lume, soarele-n descântec,
Va topi poetul... fulgilor de nea .

18.11.2015